

ΕΤΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 14.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1869,

Τιμὴ ἑτησία, λ. 50
» ἑκαστ. φύλ. » 5

Η ΚΑΛΙΣΤΗ ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ.

«Πρώτῳρά ποτε.—εἶπε κύριός τις.—ἓνα μαθητὴν ποῖα ἦσαν τὰ τρία ἐκείνα πράγματα, τὰ ὅποια ἐπαυῦμαι νὰ εἶχε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο, αὐτὸς δὲ μοι ἀπεκρίθη· «Δός μοι βίβλια, ὕγεια ν καὶ ἡ συχία ν καὶ δὲν μοι μέλει δι' ἄλλο τι. »

Ἡρώτησα κατόπιν ἓνα φιλάργυρον καὶ αὐτὸς ἀνέκραξε, «χρήματα! χρήματα! χρήματα! »

Ἐπλησίασα ἔπειτα ἓνα πεινασμένον ἐπαίτην καὶ τοῦ ἕκαμα τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν· αὐτὸς δὲ εἶπε, «Ἄρτον! ἄρτον! ἄρτον!»

Ἡρώτησα μετὰ ταῦτα μέθυσον, καὶ αὐτὸς μεγαλοφῶνως ἀνέκραξε. «ποτά! ποτά! ποτά!

Ἔστρεψα τὸν λόγον κατόπιν πρὸς τοὺς τρυγύρω μου καὶ τοὺς ἡρώτησα τὸ αὐτό· αὐτοὶ δὲ ὕψωσαν τὰς φωνὰς των κράζοντες συγκεχυμένως «πλοῦτη, δόξαν! ἡδονήν!» κ. τ. λ.

Τελευταῖον ἐπλησίασα πτωχὸν τινα ἐργάτην ὅστις ἐφημιζετο ὡς εὐσεβὴς καὶ τὸν ἡρώτησα τί αὐτὸς ἐπαυῦμαι νὰ εἶχε; Αὐτὸς δὲ μὲ ἀπεκρίθη μὲ γλυκύτητα ὅτι ὅλα τοῦ αἰ ἐπιθυμίας συνεκεντροῦντο εἰς τὸν Χριστόν. Ὁμίλησε δὲ μὲ τοιαύτην οὐδαρότητα, ὥστε μὲ ἔκαμε νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ ἐξηγήτῃ·

Τὰ τρία πράγματα,—εἶπε,—τὰ ὅποια ἐγὼ πρὸ πάντων ἐπιθυμῶ εἶναι, πρῶτον, νὰ εὐρεθῶ ἐν Χριστῷ· δεύτερον νὰ ἦμαι ὁμοιος μὲ τὸν Χριστόν καὶ τρίτον νὰ ἦμαι μὲ τὸν Χριστόν. Ἐκτοτε ἐσυλογίστην πολὺ ἐπὶ τῆς ἀποκρίσεως ταύτης, ἀλλ' ὅσῳ περισσότερον συλλογοῦμαι, τόσοι σοφωτέραν τὴν εὐρίσκω. Πάντα τὰ ἄλλα εἶναι μάταια καὶ παρέρχονται, ἀλλ' ὁ Χριστὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Η ΕΥΣΕΒΗΣ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΛΗΣΤΗΣ.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς θυτικάς ἐπαρχίας τῆς Σικωτίας, κατοικεῖ πλούσιός τις, ὅστις συνειθίζει νὰ διαχειμάλῃ μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς Λονδίον. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν του ἐμπιστεύεται τὴν οἰκίαν μετὰ τῶν ἐπίπλων καὶ λοιπῶν πολυτίμων σκευῶν εἰς πιστὴν τινα καὶ εὐσεβεῖ ὑπηρετρίαν, Ἐλισάβεττ καλουμένην.

Αὕτη μένει καὶ κοιμᾶται μόνη εἰς τὴν ἐκτεταμένην οἰκίαν χωρὶς νὰ φοβῆται ποσῶς· διότι ἡ συνείδησις αὐτῆς εἶναι καθαρὰ. Ἔχει δὲ ὡς σύντροφον τὴν Ἀγίαν Γραφὴν καὶ προστάτην τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Πρὸ πινῶν ἑτῶν ἤκούοντο νυκτοκλοπαὶ κατὰ τὴν συνοικίαν ἐκείνην καὶ ὅτι περιβόητός τις κακοῦργος, ὅστις ἐκρατεῖτο εἰς μίαν τῶν πλησιεστέρων φυλακῶν καὶ ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ θανατωθῇ, εἶχε δραπετεύσει. Αἱ φῆμαι αὗται ἐτάραττον ἐνίοτε τὴν Ἐλισάβεττ, ἰδίως δὲ τὴν νύκτα, ὅταν ἦτο μόνη ἐν τῇ οἰκίᾳ διότι ἐσυλογίζετο καθ' ἑαυτὴν, ὅτι πιθανόν, ἐπειδὴ οἱ κλέπται ἐγνώριζον καὶ αὐτῆς τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὸν πλοῦτον τοῦ κυρίου της, ἡδύναντο ἀκινδύνως καὶ τὴν οἰκίαν νὰ προσβάλλωσι καὶ αὐτὴν νὰ κακοποιήσωσι. «Πῶς δύναμαι, ἐγὼ, — ἔλεγεν, κατ' ἑαυτὴν—ἀμόνη, ἀδύνατος καὶ ἄοπλος γυνὴ νὰ ἀποκρούσω τοὺς κλέπτας; » Ἀλλὰ πάλιν καταφεύγουσα εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς προσευχῆς ἐλάμβανε θάρρος καὶ ἐξηκολούθη φυλάττουσα τὴν οἰκίαν. Ἐσπέραν τινα εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀφροῦ κατὰ τὴν συνειθείαν της ἔκλεισε τὴν θύραν, ἐκάθησε ν' ἀναγνώσῃ τὴν Ἀγ. Γραφὴν καὶ μετὰ ταῦτα διὰ τῆς προσευχῆς νὰ ζητήσῃ τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' ἰδοὺ! πρὶν εἶ ἀνοίξῃ τὴν βίβλον παρετήρησεν ὅτι ἡ

κλίνη αὐτῆς ἐκινεῖτο, καὶ εὐθὺς ὑπόπτυσεν ὅτι ἤτο τις ὑποκάτω αὐτῆς.

Φαντασθῆτε, μικροί μου ἀναγνώσται, τὴν θέσιν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, κεκλεισμένης μετὰ ληστῶν εἰς ἐν ἀπὸ τὰ δωμάτια μεγάλης οἰκίας περιεχοῦσης πολλὰ καὶ πλούσια σκεύη! Ἄν ἐφώναζε διὰ βοήθειαν, ἢ ζωὴ τις ἔτρεχε τὸν ἔσχατον κίνδυνον· ἂν ἔμενε σιωπηλῇ, πάλιν οἱ κλέπται, διὰ τὸ μὴ ἀνακαλυφθῶσι μετὰ τὴν πρᾶξιν, ἤθελον τὴν φονεῦσαι. Ἡ καρδίᾳ αὐτῆς ἔπαλλε σφοδρῶς καὶ ὄλον τὸ σῶμά της ἔτρεμεν· ἀλλὰ δὲν ἀπεθαρρύνθη, ἀλλ' ἀφιερῶσατα ἑαυτὴν εἰς τὸν Θεὸν διὰ σιωπηλῆς προσευχῆς, ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὴν Ἀγίαν Γραφὴν μεγαλοφῶως, ὡς ἂν ἦτο μόνη. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν προστηχθήθη δεομένη ὑπὲρ τῆς μετανοίας καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ περιβοήτου ἐκείνου ληστοῦ, καὶ σβύσασα τὸ φῶς ἐπλαγίασεν εἰς τὴν κλίνην της.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ ληστὴς ἐξέρχεται τοῦ κρυψώ- νος του καὶ πλησιάζας τὴν κλίνην, «Γυναί, — εἶπε, — ἦλθον ἐνταῦθα ἀπόψε μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ ληστεύσω τὴν οἰκίαν καὶ νὰ φονεύσω καὶ σέ. Εἰς τὸν κῆπον με περιμένωσι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου ὥπλισμένοι· ταῦτα δὲ εἰπὼν ἐσύριξε καὶ παρευθεὶς ἠκούσθησαν ποδοκροτήματα πολλῶν ἐνόπλων ἀνδρῶν.

Ἡ Ἐλισάβεττ ἤρχισε πάλιν νὰ ἐπικαλεῖται τὸν Θεὸν τρέμουσα καὶ περιμένοουσα τὸν θάνατον· ἀλλ' ὁ ληστὴς ἐσύριξε καὶ πάλιν, οἱ δὲ ὀπαδοὶ του ἀκούσαντες τὸ δεύτερον τοῦτο σύριγμα, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, καὶ ἐγένετο ἡσυχία ἄκρα.

«Ἀλλὰ,» — ἐξηκολούθησεν ὁ ληστὴς, — «αἱ πρὸς τὸν Θεὸν δεήσεις σου, γύναι, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας μου, με ἔφερον εἰς συναίσθησιν. «Ναί!» ἐξηκολούθησε κλαίων καὶ ὀδυρόμενος, «Ναί, αἱ χεῖρές μου φέρουσι στίγματα ἀθῶων αἱμάτων, ἐλῆστευσα, ἔκλεψα, ἐφόνευσα, ἐδασάνισα, εἰμὶ χαμένος! εἰμὶ χαμένος! Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῇ ἁμαρτωλίᾳ.»

Ὁ ὦμος οὗτος κακοῦργος καταβληθεὶς διὰ τῆς προσευχῆς τῆς ἀδυνατοῦ ταύτης γυναικὸς, μετεβλήθη ἀπὸ τίγριδος εἰς ἄκακον ἀρνίον, καὶ ἐγένετο ὄργανον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ πρὸς δόξαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ καλὸν τῶν ἑμῶν του.

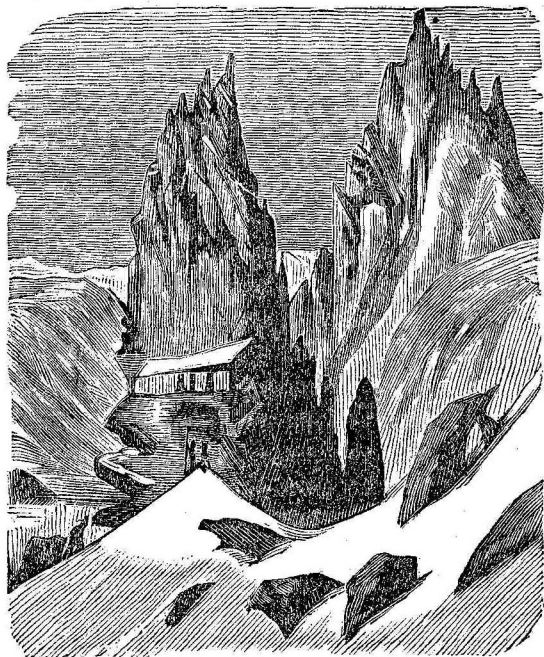
Ἄς μὴ λησμονῶμεν λοιπὸν ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ προσευχώμεθα διὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ μὴ ἀποκλινώμεν. (Λουκ. ις'. 1.)

ΦΥΤΙΚΑ ΧΡΩΜΑΤΑ.

Τρία χρώματα εἶναι τὰ μᾶλλον ἐξηπλωμένα εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν φυτῶν—τὸ χίτρινον, τὸ κόκκινον καὶ τὸ πράσινον. Ἡ χρωματιστικὴ ὕλη ἐκ-

θλίσεται ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ φυτοῦ. Ἀπὸ τὸν κορυμὸν καὶ τὰ φύλλα, ὡς εἰς τὸ καλούμενον Ἰνδικὸν ἢ λουλάκιον. Ἀπὸ τὰς ρίζας, ὡς εἰς τὸ ριζάρι καὶ ἀπὸ τὰ ἄνθη, ὡς εἰς τὸν σάφρον. Ἀποκτιῶνται δὲ τὰ διάφορα χρώματα εἰς διὰ τῆς ἐκθλίψεως, ἢ διὰ τῆς βράσεως,

Τὰ αὐτὰ χρώματα, τὰ ὁποῖα βλέπομεν εἰς τὰ φυτὰ, ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὰ ὀρυκτὰ καὶ μέταλλα, ἀλλὰ τότε ὀνομάζονται πρὸς διάκρισιν μεταλλικὰ χρώματα καὶ εἶναι ἀνεξίτηλα, ἤγουν δὲν ἐξαλείφονται.

ΤΟ ΟΡΟΣ ΒΛΑΝΚ.

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται ἔχουσιν ἔμπροσθέν των πολλὰ ὥραιαν εἰκονογραφίαν ἐνὸς τῶν περιφημοτάτων ὄρεων τῆς γῆς, ἢ κορυφῇ τοῦ ὁποίου εἶναι σχεδὸν δεκαεὶς χιλιάδας ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης! Ὑφύεται δὲ κατὰ τὴν νότιον ἔσχατιάν τῶν Ἀλπεων αἱ ὁποῖαι εἶναι σειρὰ ὄρεων χωριζόντων τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, καὶ ὀνομάζεται Μόντ Βλάνκ ἢ λευκὸν Ὅρος.

Ἡ κορυφὴ παρουσιάζει πᾶσαν τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν Ἀλπεων εἰς μεγάλῃν ἔκτασιν· αἱ δὲ διάφοροι ἔξοχα ὑψοῦνται ὡς πυραμίδες, σκεπασμέναι μετὰ διηνεκῇ χιόνι.

Κατὰ πρώτην φορὰν ἀνθρώπινος ποὺς ἐπάτησεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ Ὁρους τὸ 1786. Δύο περιηγηταὶ ἄγγλοι ὁ Δόκτωρ Πάκκαρντ καὶ Ἰάκωβος Βάλνις μετὰ πολλὰς δυσκολίας καὶ κινδύνους κατάρ- θωσαν ν' ἀναβῶσιν ἐπ' αὐτῆς· μετὰ ταῦτα ἡ ἀνάβασις